

A l i H a r i s

*Prvi
poslednji
poljubac*

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Ali Harris

THE FIRST LAST KISS

Copyright © Ali Harris, 2012

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Daj mi tisuću poljubaca, još sto,
Drugu tisuću, zatim daj mi još sto,
A kad tisuće mnoge prebrojimo.
Tad ih pomiješajmo kako sami
Znali ne bismo – niti zavist čija
Zla – koliko smo poljubaca dali.**

GAJ VALERIJE KATUL – *Pesma broj pet*

Svima koji su voleli, ostali bez ljubavi i
ponovo voleli

* Prepev Dubravko Škiljan. (Prim. prev.)

6.11 ujutru, 5. januar 2012.

Ne postoji slade buđenje od onog poljupcem. Nažalost, ovog jutra – poslednjeg u ovoj kući – ne bude me nežne usne voljenog na mojima, već oštre kandže debelog mačora, koji prede dok mi leži na grudima.

„Dobro jutro, Hari“, mrmljam i češkam ga ispod brade dok mozgam kako jutros umesto muškarca mišićavog stomaka u mom krevetu leže dva pakovanja keksa koji sam sinoć grickala. „Danas je veliki dan, družo“, kažem. Hari se trza pa mahnito liže šape. Uzrujan je zbog svih ljudi koji su proteklih dana dolazili i odlazili.

„Uf, ne budi šašav. Ne idem nikud bez tebe i tvoje sestre.“ Ljubim ga u njušku, podižem ga s dušeka i spuštam noge na pod pun kutija. Ponovo, ne mogu a da ne pomislim kako se jedan život može brzo spakovati. Zbog toga sve deluje veoma prolazno. Pridajemo veliki značaj brojnim predmetima da bismo se osećali prijatno, okružujemo se umirujućim uspomenama iako možemo bez većine njih. U stvari, raščišćavanje deluje iznenađujuće katarzički.

Duboko udišem i razmišljam šta prvo da uradim. Previše je hladno da se istuširam jer grejanje još nije uključeno. Uostalom, umirem za šoljom čaja. Ostalo je da spakujem poslednje sitnice pre nego što stigne kamion. Jednim delom sam ogorčena što to radim sama, ali znam da danas sve mora ići kao podmazano, što – kao što svaka žena zna – znači da moram sve sama da uradim. Trgnem se pa se osmehnem kad shvatim da zvučim kao moja majka. Kao tinejdžerka bih se *užasnula*.

Napolju je sve obavijeno izmaglicom tajanstvenog crnila. Stresam se i oblačim ogrtač preko majice i helanki, obuvam ugovke i trzam se kad se pogledam u velikom ogledalu koje je naslonjeno na zid, čekajući da ga umotam u zaštitni omotač. Na šta ličim! Oči su mi naduvene, ten siv, ispijena sam od nedostatka sna i povrh svega mi je nekakav osip izbio po celom licu.

Zastajem na vratima pa se vraćam i iz plejera u uglu spavaće sobe vadim DVD koji sam sinoć gledala. Stavljam ga pod ruku, uzimam polupojedenu kutiju keksa i silazim. Juče sam pronašla taj disk na vrhu otvorene kutije na kojoj je pisalo „Za magacin“ i nisam mogla da odolim. Ranije sam ga često gledala, ali odavno to nisam radila. To je bio „naš“ film. I svi znaju da u ovakvim trenucima ne treba otvarati stare rane.

Koračam po dnevnoj sobi, držim šolju čaja i trudim se da ne gledam televizor koji treperi. Film je zaustavljen na uvodnom kadru i očajnički odolevam nagonu da ga pustim. Imam previše posla da bi mi nešto skretalo pažnju.

Jasno se sećam preseljenja u ovu kuću. Kao da je bilo juče i pre čitave večnosti. Trebalo je da bude kuća u kojoj ću ostati zauvek (prokleta bila, Kersti Olsop,* što si mi ulila tako visoka očekivanja), mesto na kome ću pustiti korenje. Zavučena u slatkoj uličici u Liju na Moru, odmah iza prometne ulice Brodvej s raznovrsnim radnjicama i restoranima, s predivnim pogledom na more s terase glavne spavaće sobe. Ali sama kuća bila je strašno zapuštena. Mogla se opisati kao „projekat“; savršena za mladi bračni par – i rado sam se tome posvetila. Uvek smo sanjali o tome da živimo u takvoj kući i uživala sam u svakom trenutku koji sam provela pretvarajući je u dom. Ofarbala sam zidove spavaće sobe u svetloplavo i iznad kamina stavila fotografiju kamenčića na plaži u Liju. Nedelje su prolazile u podizanju tepiha, šmirglanju i lakiranju parketa, otkrivanju prvobitnih

* Autorka više emisija o uređenju kuća u Engleskoj. (Prim. prev.)

kamina, krećenju zidova u jarke vedre boje dok je grupa *Tejk det* treštala s ajpoda i pravila mi društvo. Svakog dana u sumrak, bez obzira na vremenske prilike, odlazila sam s njim u šetnju, dole do parka koji gleda na more. Seli bismo na klupu i pričali o danu koji smo proveli razdvojeni. Razgovarali smo o prošlosti i sanjali o budućnosti. To je bilo vreme kad sam bila najsrećnija.

Ponovo prilazim DVD plejeru. *Nemoj se vraćati tamo, Moli*, progovara moj „glas razuma“. Neće mi škoditi ako ga pogledam samo još jednom. Čvrsto stegnem šolju i pustim film. Ovo je zaista poslednji put da ga gledam. A onda ću ga sakriti iza ostalih otrcanih romantičnih komedija smeštenih na policama u dnevnoj sobi. Tačnije, koje su bile smeštene tamo. Osvrnem se po praznoj sobi lišenoj bilo kakvog ličnog pečata – brojnih uramljenih fotografija, obilja razbacanih jastuka i sveća, korpe za mačke, drangulija i uspomena koje su je toliko dugo činile domom – pa ponovo pogledam u televizor.

Zvuk je tih, ali tišinu narušavaju sve glasniji akordi pesme kojom film počinje. Pojačam i spustim daljinski na rukonaslon kauča. Žmurim dok sobom odjekuju reči od kojih me podilaze žmarci. Uvek su u meni izazivale neodoljivu želju da zaplačem kao dete. Stalno sam puštala tu pesmu dok sam unosila srce i dušu u pretvaranju ove kuće u dom. Ako se nisam bavila „uradi sama“ poslovima, kao prava žena sam spremala slasnu hranu u kuhinji i jela dok gledam ovaj film, a on me je šaljivo opominjao što sam postala takva cmizdravica.

Prevrćem očima i prelazim rukom po licu. Ovaj film uvek tako utiče na mene, iako znam svaki kadar napamet. Uzimam papirnu maramicu iz kutije pored sebe i glasno duvam nos. Ponovo gledam u ekran na kome lepi mladi srcelomac čežljivo zuri u voljenu ženu. Podižem daljinski i pauziram baš kad im se usne prvi put nespreno sretnu. Uzimam još jedan keks i ubacujem ga u usta kao pilulu, u nadi da će ublažiti moju želju za plakanjem.

Ne budi šašava, Moli, kažem sebi strogo. To je samo film. Trenutno si osetljiva; selidba je veoma stresan događaj – u istom je košu s razvodom i rođenjem deteta.

Odjednom mi se čini da umesto keksa imam šmirglu u ustima, mučim se da ga progutam zbog knedle u grlu. Kašljem od naprezanja. Odmah zamišljam kako me komšija pronalazi klonulu na dvosedu, kako zurim u tavanicu s jednom rukom oko vrata dok drugom držim preostalu polovinu keksa. Džem od malina biće mi rečito umrljan oko usana, prokleti dokaz načina na koji sam umrla.

„Kakva tragedija“, govoriće komšije. „Jadnica je umrla od slomljenog srca – keksa u obliku slomljenog srca.“

Ponovo posežem za kutijom i guram još jedan keks u usta, obodrena saznanjem da više nije važno ako se ugojim. Nisam tinejdžerka, a srce mi se ne može slomiti više nego što je već slomljeno. Kad preživite ono što sam ja preživela, kad stavite sve karte na ljubav – i izgubite – niste isti čovek. Ne stvarno.

Ponovo puštam film, naslanjam se i gledam ga do kraja, ali pred očima mi je samo Rajan Kuper.

Moja prva ljubav – a nadala sam se da će biti i poslednja.

Poljubac nad poljupcima

Trebalo bi da postoji „trenutak“ o kome svaka devojka sanja celog života. Znae koji trenutak; mladić vam nudi svoje srce dok kleči na jednom kolenu. Pa, ja nisam nikad bila ta devojka. Ali čak i da jesam, trenutak je ispao bolji nego što sam mogla da pretpostavim...

<< UNAZAD 19. 11. 2005. >

„Neverovatno mi je da smo stvarno ovde!“ Uzbuđeno pljeskam i naslanjam lice na prozor dok gledam kako se grad, koji toliko dugo silno želim da vidim, pali kao matična ploča. Ciknem kad skrenemo s auto-puta Bruklin–Kvins i izbijemo na Bruklinski most. Menhetn se podiže ispred našeg žutog taksija; zgrade su neshvatljivo visoke i blistave pa mi se čini da ih gledamo u vašaarskoj sali s ogledalima. Obrisi nebodera koji oduzimaju dah ocrtavaju se naspram tamnoplavog noćnog neba, kao pozlaćeni zubi u ustima što zevaju. Rajan se naginje, ljubi mi rame i grli me. Zadovoljno uzdišem.

„Tako je *kul*, baš kao u filmovima!“, kaže zadivljeno, više sebi nego meni. Brinula sam da ovaj odmor koji smo planirali otkako smo se pomirili neće biti po njegovom ukusu. On je tip koji više voli sunce, more i pesak.

„Mnogo mi je drago što ću videti ovaj grad s tobom“, odgovaram tiho.

Rajan mi se široko osmehuje, njegovo lepo preplanulo lice je oličenje zaprepašćenja. „Šta je ovo? Je li moja cinična devojka konačno postala romantična? Je li Hari *konačno* postao Sali?“

„Pa šta i ako jesam, Kuperu?“, odvratim, prkosno prekrstim ruke pa skočim kad automobili oko nas zatrube a naš taksista vikne kroz prozor. Ponovo se naslonim na njegovo rame. „Šta ćeš da uradiš u vezi s tim?“

Smeje se. „Videćeš, Moli Karter!“, šapuće i savija ruku oko mene. „Videćeš...“

Skupljam usne i škiljim prema njemu. On ne zna da ujedno koristim priliku da ga zagledam. Upijam njegove balearski plave oči i trepavice u obliku palminih grana, pešćanu dinu njegove gornje usne okružene zlatnim maljicama koje se slažu uz tamnoplavu kosu. Često sam to radila u proteklih šest meseci. I dalje sam zapanjena što smo se pomirili posle svega što se desilo. Ali Rajan i ja smo obećali jedno drugome da ćemo krenuti od početka, da ćemo na ovo gledati kao na početak nove veze.

Privlačim ga k sebi da ga poljubim pre nego što se ponovo okrenem da gledam kroz prozor. Most nas je preneo preko reke Hadson i nežno nas spustio u čeljusti grada. Načas zurim u mrlju žmirkajućih svetala, niz jarkožutih taksija kao što je naš i osećam se kao da sam u futurističkom pop filmu koji se brzo premotava. Podižem foto-aparat do očiju da vidim taj neverovatni grad onako kako najbolje umem – kroz objektiv – i ostajem tako, s Rajanovom rukom preko ramena dok taksi juri dalje u blistavu žmirkajuću metropolu.

„Nasmeši se!“, vičem sledećeg jutra. Rajan stoji ispred table za trajekt do ostrva Staten na divnoj sunčevoj svetlosti ranog jutra. Nestašno se osmehuje i kažiprstima pokazuje na prepone jer je preko farmerki navukao tangu s Kipom slobode na prednjem delu. Postavili smo sebi zadatak da obiđemo što više poznatih mesta i izazvali jedno drugo da usput izaberemo najotrcaniji suvenir. Rajan će sigurno pobediti s obzirom na to koliko je takmičarski nastrojen. Ali odlučnost i mašta su na mojoj strani. A najbolja fotografija dobija nagradu. Moraću da ga vodim na utakmicu *Njujorških džajantsa* ako pobedi, a on će ići sa mnom na turu *Seks i grad* ako ja pobedim. Rekla bih da je sklopio dobru pogodbu jer će, budimo iskreni, verovatno uživati i u tome.

Prasnem u smeh jer Rajan svom kostimu dodaje šešir s Kipom slobode od stiropora i podiže ruku kao njujorška prva

dama dok grupa japanskih turista prolazi i snima sve što vidi. Bez imalo stida pozira im kao maneken u firmiranoj odeći. Kad bi samo njegovi učenici mogli sad da ga vide. Kul gospodin Kuper, profesor fizičkog u osnovnoj školi, trenutno ne izgleda baš kul!

Sklanjam foto-aparat od lica i pribijam se uz njega dok se penjemo na usidreni trajekt. Brzo odlazimo na palubu.

On me privlači u zagrljaj, stavlja mi istovetni šešir s Kipom slobode na glavu i savija unazad, polako mi ljubeći usne kako bi se velika grupa japanskih turista okupila da napravi još fotografija. Crvenim i krijem lice (nikad nisam bila opuštena pred kamerom), ali Rajan me ponovo uspravlja i maše turistima koji mu se klanjaju i uljudno pljeskaju.

Rajan povuče lastiš tangi uz glasan pljesak i široko mi se osmehne. „Priznaješ li poraz?“ Vadi baklju od stiropora iz džepa vojničkih pantalona i podiže je visoko kao sama Gospođa sloboda.

Prekrštam ruke. „Dakle, *to* me je žuljalo?“, kažem. „Načas sam pomislila da imam sreće...“

„Priznaj da sam već pobedio!“ Pobednički se smeje dok vitla falusoidnom bakljom.

„Nikad!“, odgovaram. „Čak i da cela zbirka *Manolovih* cipela Keri Bredšo zavisi od toga!“

Smeje se. „Kaže devojka koju do pre nekoliko godina nisi mogao da vidiš ni u čemu osim u starkama!“

„Hej, i dalje volim starke.“ Spuštam pogled na crvene patike koje mi krase stopala. „Uostalom, devojka može da se promeni, zar ne?“

„Svakako da može... *Hari*“, kaže kroz smeh.

„Hoću reći, ko bi pretpostavio da će namćorasta petnaestogodišnjakinja koja mrzi ceo svet, koja je htela da se buni protiv svega i svih, koja je mislila da je ljubav za gubitnike“ – prstima pravi znake navodnika – „ko bi rekao da će ona postati ova romantična žena koja ume da voli?“ Zastaje i široko se

osmehuje. „Moja žena.“ Privlači me u zagrljaj. „Samo mi je drago što se moja neizvesna opklada konačno isplatila!“

Preteći škiljim. „Hoćeš li da kažeš da sam stara?“

Zviždi kroz zube i odmahuje glavom. „Ne, ne bih to nikad rekao. Hoću reći, puniš tek dvadeset šest za nekoliko dana mada si sad zvanično bliža tridesetoj nego dvadesetoj!“ Zastaje i smeši se. Plave oči mu sijaju. „To znači i da sam zaljubljen u tebe duže od deset godina.“

„Nisi bio zaljubljen u mene kad sam imala petnaest godina!“, uzvikujem i nameštam se u njegovom naručju dok mi vetar zviždi u kosi i baca mi je na lice. Gledam u blistavu reku dok se prisećam kakva sam nezgrapna tinejdžerka bila – mogla sam da izbrojim prijatelje jednim prstom a moja društvenost bila je – nepostojeća. Bila sam mrzovoljna, nezgrapna i očajnički sam htela da se razlikujem – ali samo da bih bila prihvaćena; ali nisam bila dovoljno pronicljiva, uprkos svom fotografskom oku, da prepoznam tu protivrečnost.

Sklanja mi kosu s lica. „Mislio sam da si najlepša devojka na svetu...“

„Samo si previše slušao Prinsa“, kažem mu uz ravnodušni osmejak.

„A zašto sam onda“, nastavlja i dodiruje mi nos, „posle našeg prvog izlaska rekao mami da sam upoznao buduću gospođu Kuper...?“

„Nisi!“ Smejem se, očekujući da mi se pridruži, ali on ostaje ozbiljan. „Šta je Džeki rekla?“

„Rekla je da se postaram da mi ništa ne pomrsi konce ako je tako.“

Ukrštamo pogled, užarenost u našim očima je podsetnik na naš skorašnji raskid, a zatim se osmehujemo. Otada smo daleko dogurali. Još više se privijam uz njega i čini mi se da doslovno ne postoji lepše mesto na svetu od njegovog zagrljaja.

Šta bi s onim da ne želiš da budeš sputana okovima veze?, urla tinejdžerka u meni, koja je i dovela do raskida s Rajanom. Pri-sećam se kako sam kao studentkinja zakačila spisak na zid kako bi me podsećao zašto sam se zaklela da ću se kloniti ozbiljnih veza.

Razlozi što ne želim ozbiljnu vezu

1. Sputava te
2. Iscrpljuje te
3. A onda ti napravi kaos u glavi

Bio je to kratak ali sažet spisak. Bila sam nezrela, ljuta i rešena da me niko više neće povrediti kao Rajan Kuper.

Ali prilike se menjaju, ljudi se menjaju – kao i gledanje na ljude, i sad odgovaram na jeziku koji će tinejdžerka u meni razumeti, nadam se (iako znam da će prevrnuti očima i gurnuti prste u usta).

Moli Karter + Rajan Kuper = zauvek

Dva sata kasnije stojimo u redu koji vijuga oko najpoznatije, najčešće snimane i najviše fotografisane zgrade na svetu – zgrade kojoj se najviše dive, Empajer stejt. Stiskam Rajanovu ruku i on mi se smeši dok mi nudi griz svog hot-doga. Uzimam veliki zalogaj i on mi poljupcem briše senf iz ugla usana. Smejem se. Kao da sam Elizabet Perkins u filmu *Odrastao* dok joj Tom Henks otkriva koliko život može biti zabavan ako ga ne shvatate preozbiljno.

Poslednjih nekoliko dana su najlepši, ne samo u našoj vezi već u mom životu. Špartali smo po gradu kao da smo junaci sopstvenog romantičnog filma. „*Afera za pamćenje?*“, pitala sam ga juče. Ali nije ga gledao. Trebalo bi da sam dosad shvatila kako Rajan odbija da gleda ili sluša bilo šta što je napravljeno pre nego što se rodio – pogotovo ne crno-bele filmove. Pokušala sam da

mu prepričam radnju, ali kad sam stigla do dela kad Deboru Ker na putu do zgrade Empajer stejt, na čijem vrhu treba da se sastane s Garijem Kuperom, udari taksi, samo je rekao: „Mala, to mi ne zvuči preterano romantično!“ pa dodao: „Da snime film o nama, više bi ličio na *Danas 13, sutra 30.*“ Široko se osmehnuo i uhvatio me za ruku dok smo šetali Tajms skverom. „Na kraju krajeva, *bila* si trapava i nimalo kul tinejdžerka kad sam te prvi put video, a sad si maltene Dženifer Garner! Urednica lepote u časopisu *Viva!*“

„Urednica fotografije“, ispravila sam ga, smejući se.

Neverovatno, za samo četiri dana štriklirali smo gotovo sve sa mog spiska što bi trebalo uraditi u Njujorku:

- odvesti se trajektom sa ostrva Staten do Kipa slobode
- provozati se kočijom po Central parku
- popeti se na zgradu Empajer stejt
- jesti kolače u poslastičarnici *Magnolija*
- provesti popodne u Muzeju moderne umetnosti
- obići Gugenhajm
- obići muzej Metropoliten
- klizati se na klizalištu Vulfmen u Central parku
- Karnegi hol
- kupovina (mnogo)
- pogledati predstavu na Brodveju
- naručiti ledenu kafu u *Serendipiti 3*
- obići Stroberi filds

Još je važnije što smo se još više zaljubili; ne samo u taj grad nego jedno u drugo. Osećam se kao da smo na početku potpuno nove veze. Što je sve čemu sam smela da se nadam, posle svega što se desilo.

„Hajde!“, kažem, uvlačim Rajana u lift i uzbuđeno pljeskam dok se penjemo. „Jedva čekam da stignem na vrh!“

„Kako ti se čini, Kuperu?“, vičem nekoliko minuta kasnije. Vetar mi nosi glas nad gradskim neboderima dok poziram na vidikovcu.

Rajan stoji naspram mene i visoko drži foto-aparat. Nosi kačket s natpisom *Njujorških jenkija*. Izviruje iza objektivu i osmehuje se. „Divno. Nešto najlepše što sam video u Njujorku.“

„Rekla sam ti da je Empajer stejt neverovatan!“, uzvikujem.

„Mislio sam na tebe, Mol“, odgovara. Izazovno se pućim da sakrijem osmeh dok Rajan pravi jednu fotografiju za drugom sve dok mu jedan čovek ne pride i pita želimo li jednu zajedničku. On mu pruža foto-aparat, prilazi mi, podiže me na krkače a ja mu obavijam kolena oko struka, naslanjam mu obraz na vrat i smejem se. Načas zažmurim. Kažu da se ovde osećate kao da ste na vrhu sveta, kao da ne možete da se popnete više od toga. I to je istina.

„Ne mogu da verujem da nam je poslednji dan“, kažem tužno dok izlazimo iz hotela na Petu aveniju uokvirenu drvećem. Trotoar je pun pešaka, a ulica je neprestana povorka automobila i žutih taksija koji trube. Naizgled beskrajni niz zgrada s krečnjačkim fasadama umrljan je obiljem boja s bilborda, pozorišnih plakata i lepršavih zastava koje ukrašavaju tu ulicu, najpoznatiju ulicu za kupovinu na svetu. A većina prodavnica je toliko poznata da ne zaslužuju samo zastave već uzvičnike i fanfare – *Tifani! Blumingdejs! Hari Vinston! Luj Viton! Pući! Prada!*

A iza svega toga se uzdiže zgrada Empajer stejt kao lepa odbačena cipela čija potpetica upire u nebo da podseti neu-morne gomile posetilaca da je *ona* zvezda grada.

Držimo se za ruke dok polako hodamo prema Central parku. Bacam pogled prema Rajanu obučenom u majicu *Aberkrom-bi*, teksas jaknu i prsluk. Guram šaku u rukavici u njegovu i nameštam šal. Neuobičajeno je toplo za novembar, ali ipak sam

obavijena kao mumija u poređenju s Rajanom. On je suviše aktivan da bi mu ikad zaista bilo hladno.

„I rođendan ti je – još nisi dobila poklon...“, primeti Rajan.

„Već sam provela najlepši rođendan ovde s tobom“, odgovorim. To je istina. Nikad nisam volela rođendane; čak i kao dete mrzela sam pritisak koji prati proslavu: šta obući, koga pozvati, ko će doći (ako iko dođe). Zbog toga sam ih uvek skromno slavila – pogotovo one jubilarne. Proslavila sam dvadeset prvi u studentskom klubu s Miom i Kejsi, dvadeset peti u *Krivom konačistu* u Liju na Moru s Rajanom i našim porodicama. Ali ovaj... ovaj je bio divan.

„Bilo je sjajno!“, slaže se Rajan dok šetamo. „Znaš, želim da uradimo mnogo više, Mol. Da vidimo sveta, da posetimo nova mesta... Želim da sve uradimo. Zajedno.“

Čvrsto mu stežem šaku i zadovoljno udišem jer vidim da smo gotovo stigli do Central parka. Rajanovo uzbuđenje je zarazno. S njim je sve zabavno. Uvek je bilo. On ne shvata život preozbiljno i uživa u jednostavnim stvarima. To me je ranije živciralo, ali sad se divim toj njegovoj osobini. Otkako sam počela da radim u redakciji, bila mi je potrebna „zabava koja potvrđuje imidž“. Znae, pomodni novi kafić, najlepša nova torba, najpomodniji grad, hotel, restoran... Ali nekad sam veoma nezadovoljna zbog te neumorne potrage za „novim“ i „kul“. To je delom dovelo do nesuglasica u našem odnosu; moja neprestana želja za nečim više. Ali naučila sam lekciju, nadam se. Na ovom putovanju sam uživala u tome što zajedno otkrivamo grad, na njegov način. Zabačeni restorančić na koji smo naišli, opuštena šetnja, večera u neupadljivom romantičnom italijanskom restoranu u Grinič Vilidžu.

Nasmejem se kad se setim jučerašnjeg razgledanja. Odvela sam Rajana na ručak u *Kac*, restoran koji se pojavljuje u filmu *Kad je Hari sreo Sali*.

„Nema šanse“, rekao je kad sam ga izazvala da odglumi Salin lažni orgazam. „*Ti to uradi, ti si buntovnica.*“ Glas mu je postao podrugljiv i odmah me je vratio u naše tinejdžerske uloge od pre jedne decenije; on – gradski srcelomac, ja – trapavi kliše devojke koju svi izbegavaju. Bože, mrzela sam to razdoblje svog života. Volela bih da me ta nekadašnja tinejdžerka sad vidi.

Prekrstila sam ruke. „Ali ja sam *Hari*“, odvrtila sam zajedljivo. „Uvek si to govorio. Što znači da sad *nikako* ne možemo da zamenimo uloge. Hajde, Raje, čekam. Nije valjda da se *stidiš*? Brineš da nisi dorastao izazovu?“ Osmehnula sam se, znajući da Rajan ne može da ignoriše izazov bilo kakve vrste.

I, baš kao što sam znala da hoće, pristao je. Njegova stalna preplanulost poprimila je nijansu boje lososa. Kako sam urlala od smeha kad je doživeo „orgazam“ pa zagrizao ogroman zalogaj sendviča sa salamom, i dalje crvenih obraza.

„Raje, ovoga ću se uvek sećati!“ Nasmejala sam se i nagnula da ga poljubim pa se namrštila. „Fuj, smrdiš na kisele krastavčiće!“

Rajan usporava dok prilazimo Central parku sa Ist sajda i nastavljam Sedamdeset devetom transversalom pored jezera Konservatori prema fontani Betesda.

„Veoma lepo, zar ne, Moli?“ pita tiho, stežući mi šaku u rukavici dok gledamo veličanstvenu fontanu s kipom u središtu. *Vodeni anđeo*. Čini mi se kao da sam otkrila nagradu pošto sam odmotala jedan sloj ukrasnog papira za drugim kako bih došla do nje; presijavajuće plavo jezero s čamcima na vesla i ponekom gondolom, sve velikodušno obavijeno zimzelenim drvećem koje okružuje blistavi ukras nebodera.

Okružuju nas šetači, trkači, turisti koji zadovoljno škljocaju, majke koje guraju kolica, šetači pasa, službenici i studenti, ali uopšte mi se ne čini da je park pun. Kao da smo uključeni u parkovski lični ajpod, naš smeh i ćaskanje stapaju se s povetarcem,

neprestanom hukom saobraćaja i zujanjem bicikala kako bi stvorili savršenu muzičku pratnju grada.

Klimam glavom jer sam previše srećna da bih progovorila. Ovo je najveće njujorško romantično iskustvo. Toliko sam puta s Rajanom videla taj park, u romantičnim komedijama koje voli bez imalo stida i epizodama *Seksa i grada* koje obožavam. Videli smo kako se odvijaju neki od najpoznatijih izmišljenih romantičnih trenutaka u istoriji. Bili Kristal i Meg Rajan shvataju da su više od dobrih prijatelja u filmu *Kad je Hari sreo Sali*, Kluni i Fajferova skakuću po barama sa svojom decom u filmu *Jednog lepog dana*, Kjuzak i Bekinsejlova dogovaraju sastanak na klizalištu Vulfmen u *Igri sudbine*. A sad smo *mi* tu. U stvarnom životu. Konačno.

Oduševljeno uzdišem i podižem foto-aparat da napravim nekoliko snimaka zimskog sunca koje se probija kroz zavesu od drveća pa menjam ugao i uspevam da uslikam Rajana obasjanog otpozadi. Izgleda kao pravi anđeo zbog svetlosti koja mu pada na plavu kosu. Privlačim ga k sebi i podižem foto-aparat kako bih napravila još jedan snimak, nas dvoje, obraza naslonjenog na obraz. Ako spustim aparat do struka i nakrivim ga nagore, mislim da ću uhvatiti i nas i blistavu pozadinu nebodera koji izviruju iznad drveća. Odjednom se setim očevih reči o slici zamka Hadli Džona Konstabla koja stoji na zidu kod kuće u Liju na Moru. „To je građevina koju je stvorio čovek, ali koja se pokorava silama prirode.“ Zatim se prisećam veze s Rajanom i kako umalo nisam uništila nešto snažno što se godinama pažljivo gradilo. Potom se setim kako je Rajan ranije pokušao da me dovede u Njujork...

Brišem neposlušnu suzu koja mi je skliznula. Rajan i ja smo se zakleli da to nećemo spominjati.

„Mnogo mi je žao, Rajane...“, jecam i grlim ga.

„Šta je bilo?“ Rajan zvuči zbunjeno pa zabrinuto. „Hej, zašto plačeš?“

„Izvini, samo sam razmišljala kako je ovo savršeno i kako ću se zauvek kajati zbog onoga što sam uradila...“ Sad ozbiljno plačem i Rajan me čvrsto grli.

„Hej, hej, hej“, mrmlja. „Molim te, ne plači, Moli. Mislio sam da smo se dogovorili da to ostavimo za sobom.“

„Zn... znam“, šmrkam mu u rame, „ali jače je od mene.“

Povlači se i gleda me. Osmeh mu poigrava na usnama.

„Naš odnos je bolji i jači nego ikad, Moli, znaš to. Morali smo da raskinemo kako bismo shvatili koliko želimo da budemo zajedno. *Drago* mi je što se to desilo, zaista. Prestani da gledaš u prošlost. Želim da ovo putovanje, ovaj trenutak, bude o našoj budućnosti. A neće biti ako nastaviš da kriviš sebe. Oboje smo krivi i nismo znali šta imamo dok nismo ostali bez toga. Samo mi je drago što smo na vreme shvatili.“

Nastavljamo da hodamo. Rajan mi prebacuje ruku preko ramena, uverava me koliko me voli, izmamljuje mi osmeh a onda i smeh. Pričamo nekoliko minuta pre nego što me privuče k sebi i poljubi.

„Eto!“, uzvikne. „Tako je bolje. Ne znam za tebe, ali ja ne mogu ni korak dalje bez kafe. Video sam tezgju tamo... možeš li da ostaneš sama na trenutak dok odem da je kupim? Ti ćeš s mlekom, jelda?“

Klimam glavom, šmrkam i podižem foto-aparat da pokažem kako imam čime da se zanimam.

On mi predaje svoj ranac i šalje mi poljubac dok hoda unatrag pre nego što potrči, brišući parkom kao neki akcioni junak.

Okrećem se i mahnito škljocam dok pokušavam da uhvatim boje i lepotu tog lepog kutka parka. Sunce nestaje iza obrisa drveća i na nebu stvara nijanse dragulja, koralu, ambre i rubina. Zumiram jedan znak sleva i odjednom shvatam da stojim na ulazu u Stroberi filds. Stresam se, koliko od muzičke istorije toliko i od zimske svežine. Osvrćem se i nešto dalje primećujem mozaik

Imagine, napravljen u čast Džona Lenona pošto je upucan 1980. Prilazim. Moj tata bi to voleo da vidi. On obožava *Bitlse*.

Grozno se osećam što sam ružnim uspomenama pokvarila ijedan trenutak ovog savršenog putovanja. Želim to da ispravim, da se usredsredim na danas – *to* bi trebalo da mi bude moto. Da se usredsredim samo na to koliko je trenutno život lep. Odjednom mi nešto pada na pamet. Spuštam ranac, smejući se u sebi, brzo vadim sve blesave suvenire koje smo prikupili proteklih dana i sve ih stavljam na sebe.

Osećam se prilično šašavo dok tako stojim sama, ali isplatiće se zbog njegovog izraza lica kad se vrati s tom kafom. Nameštam krunu od stiropora s Kipom slobode i mašem prolaznicima koji me radoznalo gledaju. Neverovatno mi je da sam najčudnija stvar koju su videli u ovom gradu. Osvrćem se. Rajana dugo nema. Gde je, dođavola?

Zanimam se fotografisanjem okruženja i konačno spuštam aparat da uslikam mozaik za tatu. Moje crvene starke proviruju na fotografiji i još gledam nadole kad čujem Rajanov glas.

„Zažmuri, Moli.“ Dahom mi ugrije čelo kad mi njegove ruke odjednom pokriju oči. Glas mu je razgaljen. „Drago mi je što si se doterala za ovu priliku.“

„Kakvu pri...“, stavlja mi prst na usne da me učutka. „Rajane?“, šapućem mu uz prst. „Jesi li mi doneo kafu?“

„Nisam, Moli.“

„Hej!“ bunim se i odmah otvaram oči. „Čekam sto godina!“

„Rekao sam da žmuriš“, ponavlja odlučno.

„Ne shvatam zašto si tako zapovednički raspoložen, Kuperu.“

„Kad smo već kod toga, možeš li i da umukneš?“ U glasu mu se jasno čuje potisnut smeh.

„Divno!“ Otvaram oči.

„Hoćeš li ikad uraditi ono što ti kažem?“ Sad se već nervira.

„Verovatno neću.“ Nasmejem se i on me molećivo pogleda. Nerado zatvorim oči.

Uzdahnem kad me obavije tama. „Šta sad?“

„Pa“ – toplota s mog vrata nestaje i glas mu zvuči udaljenije – „sad hoću da otvoriš oči i pogledaš ispred nogu.“

Poslušam ga i ponovo ugledam mozaik. *Imagine*. Shvatam koliko je to lepa reč, puna nade, mogućnosti i poverenja.

„A sad“ – glas mu zvuči čudno – „na trenutak zamisli da smo sami. Zamisli da smo samo nas dvoje ovde. Nema nikog drugog. Samo ti, ja, zemlja, nebo i sunce što se beskrajno pružaju nad nama...“

„Zvuči sjajno.“ Uzdišem i načas otvaram oči. Nema ga. Želim da se okrenem. „Šta sad?“ Ponovo zažmurim i čujem kako muzika počinje, uvodne taktove pesme. Pevušim.

„Sad zamisli da sam pored tebe...“

Prestajem da pevušim. „Ali nisi. Iza mene si.“

„...sve vreme“, nastavlja odlučno. „Pored tebe sve vreme. Odsad. Uvek.“

Otvorim usta pa ih zatvorim. „To zvuči lepo“, odgovaram tiho, pokušavajući da ućutkam glas u glavi: *Hoće li upravo učiniti ono što misliš da hoće? O bože! Hoće! Hoće!*

Utom shvatam da pevušim pesmu *Imagine* Džona Lenona. Čuje se iz blizine. Ali ne s ajpoda, zvuči kao... kao... gudački kvartet. Otvaram oči ali se ne okrećem. Okupila se grupica ljudi i svi gledaju u mene i smeškaju se. Neki imaju foto-aparate. Trepćem i gutam knedlu. Želim da se okrenem, očajnički to želim, ali nešto mi poručuje da čekam Rajanovo novo uputstvo.

„A sad“, nastavlja Rajan nežno, „Moli Karter, zamisli da sam iza tebe, da ti govorim da te volim, da sam te uvek voleo i da ću te uvek voleti i da ovde, u srcu Central parka, želim da te pitam hoćeš li prihvatiti *moje* srce, čuvati ga zauvek i pustiti da ja čuvam tvoje. Sad možeš da se okreneš...“

Šakom pokrивam usta dok mi se suze slivaju niz obraze, prvi put zaboravivši na foto-aparat dok se okrećem. Vidim nasmešena lica gudačkog kvarteta, ali ne vidim Rajana.

„Dole sam“, kaže, smejući se. Eto ga, na jednom kolenu, ispružene ruke u kojoj drži plišanu kutiju dok mu šaka druge ruke lebdi nad zatvorenim poklopcem.

„Ne!“, ciknem.

Smeje se. „Iskreno, to nije reakcija koju sam želeo...“

„Ne! Hoću reći, pogledaj me – izgledam smešno! Kako si to mogao da uradiš!“ Kleknem i udaram ga po grudima, nespuntano jecajući.

„Mislim da izgledaš divno.“ Smeje se i povlači lastiš tange s Kipom slobode.

„Nisam htela da ovako izgledam u ovom značajnom trenutku!“, kukam.

„Ne možeš sve da kontrolišeš, Moli“, odgovara, osmehujući se. „Nekad moraš samo da se prepustiš...“

Gledam ga. Na licu mu vidim mirnu rešenost kao kad se bori protiv talasa, puca na gol ili drži jedro i navodi čamac natrag prema obali.

„Moli Karter“, kaže polako, „hoćeš li se udati za mene?“ Otvara kutiju i vidim divan prsten, sitni dijamanti sijaju kao sazvežđe na zlatnom obruču.

„Da! Da!“, prekidam ga i smejem se kroz suze. Brzo izbrišem suze i obujmim mu lice. I on obujmi moje i poljubimo se kroz smeh i suze. Osećaj je poznat, ali i drugačiji. Mnogo, mnogo drugačiji.

Jer je to poljubac nad poljupcima. To je poljubac na koji sam čekala iako to nisam znala. Ponovo zažmurim i pritisnem dugme za snimanje u glavi, da u sebi uhvatim trenutak kad mi Rajan Kuper stavlja verenički prsten na prst. To je najlepší poklon na svetu.

7.47 ujutru

Poštansko sanduče zazvecka. Odvajam se od filma i, još gledajući ekran jednim okom, izlazim u predsoblje s divnim originalnim viktorijanskim pločicama i gipsanim radovima na tavanici. Služba za selidbe će uskoro stići da spakuje ostatak. Izgleda da sam sakupila predmete za dva života – pre i posle – te juče nisu završili. Osmehnem se kad se setim svoje namerno minimalističke sobe na faksu, lišene svakog ličnog pečata osim fotografije Eni Libovic Džona Lenona i Joko Ono iznad kreveta i postera za film *Pre svitanja* nad radnim stolom. Bože, tad sam bila tako ozbiljna. Prekrivač mi je bio beo, a orman pun crne odeće. Čudno kako se ljudi menjaju, pomislim dok gledam neuredno okruženje. U poslednje vreme me uznemirava pomisao na održavanje reda. Mada me mnogo toga uznemirava u poslednje vreme.

Polako se saginjem nad otiračem sa engleskom zastavom i podsećam se da ga spakujem. Podižem hrpu koverata i pregledam ih, mrmljajući sebi u bradu: „Račun, račun, obaveštenje o plaćanju, račun... lekarski pregled i...“ Izdvajam kovertu na kojoj je moje ime napisano sitnim urednim rukopisom:

Moli Kuper
Avenija roud 7
Li na Moru
SS19 4BL

Nabiram čelo dok čitam. To mi je staro venčano prezime. Moja porodica i prijatelji ga više ne koriste, pa ko onda...?

Cepam kovertu i vadim čestitku. Otvaram je i čitam:

Draga Moli,

Kako si? Nadam se da ti ne smeta što pišem, ali nedavno sam se video s jednim zajedničkim poznanikom koji je spomenuo da se seliš. Nisam hteo da odeš a da ti ne poželim sve najbolje. Nadam se da se sećaš mog saveta; da izabereš sreću i da ne živiš s kajanjem. Često mislim na tebe i nadam se da ste svi dobro.

Sve najbolje,

Čarli

Osećam kako mi se srce steže. To ime budi osećanja i uspomene na koje danas pokušavam da se ne obazirem. Ponovo pogledam čestitku. Znam da je to lep gest, ali čudno mi je što je stupio u vezu sa mnom posle toliko vremena – i posle svega što se desilo. To vraća uspomene, i lepe i ružne.

Poljubac i brbljanje

Čudno je kako vam neko neočekivano uđe u život i odmah oselite da mu možete reći sve, doslovno sve. Stvari koje ni u ludilu ne biste rekli najbližima i najdražima. I odjednom on postane važan deo vašeg života iako ne znate ništa o njemu. To se desilo sa Čarlijem. Ogolila sam dušu kao nikad ranije.

BRZO PREMOTAVANJE >> 29. 5. 2007. >

Čudno mi je što ovako otvaram srce drugom muškarcu u kafiću. Osećam se kao da mi na čelu piše „Prevrtljiva kučka“ i da svi znaju da mi ovaj lepi i pažljivi muškarac nije dečko. A došli smo u lokalni pab, zaboga. O čemu li sam mislila? Nikad više neću moći da pogledam šankera u oči.

„I, šta se dešava?“, pita Čarli, naginje se prema meni i naslanja laktove na kolena. Pogled mu je toliko nežan da je to jedino potrebno ohrabrenje da započnem setan monolog.

„Izvini“, ponavljam hiljaditi put. „Ali nekad mi se čini da ne mogu više da izdržim. Pogledam ga i ne znam ko je on, ne znam o čemu razmišlja i šta oseća. Ne razgovaramo kako treba, znaš? Postojimo jedno pored drugog i pretvaramo se da je sve u redu iako nije. Stvarno nije. Znam šta je ispravno, ali ne želim da to prva izgovorim.“ Odmahujem glavom, osećajući se odvratno što mu sve to govorim. „Stvarno mi je žao. Nisam ovo htela da uradim...“ Uzrujano se osvrćem po punom kafiću, ispunjenom mladim hipsterima iz Haknija. Osećam se staro, uvelo, kao da me je vreme pregazilo iako nemam ni trideset. Ponovo pogledam Čarlija, ne samo da sjajno izgleda već je veoma zainteresovan i zanimljiv. Tako brižan i fin. Zapravo, deluje previše dobro da bi bio stvaran. Kad bi samo bilo više takvih na svetu. Trepnem.

„Hej, znaš da možeš sve da mi ispričaš“, kaže Čarli, spušta čašu i nežno mi dodiruje ruku. Sviđa mi se kako me gleda u oči dok pričam. Osećam se kao da me dugo niko nije tako gledao.

„Samo čekam da on napravi prvi potez“, nastavljam. On me pomno proučava pa obara pogled pre nego što progovori. Ne volim kad skrene pogled. Nikad ništa nije dobro kad ljudi skreću pogled od vas.

„Slušaj, Moli, znam koliko ti je teško, znam. Ali moram da te pitam, šta misliš koliko još možeš izdržati?“

Ispitivački me posmatra dok čeka moj odgovor i sad *ja* skrećem pogled. Gledam u tavanicu i mahnito trepćem da zaustavim suze. Onda ponovo gledam u njega, molećivo. Ne želim da odgovorim, samo želim da me zagrlji.

Mora da je čuo moje misli. Pruža ruku i uzima moju. Ne mogu a da ne primetim kako su mu ruke meke, bez ijednog žulja. Obaram pogled. Ima i lepe nokte. Volim kad muškarac ima lepe nokte. To pokazuje da vodi računa o sebi.

„Moli“, kaže nežno, „znam da još ne želiš ništa da odlučiš. Ako nisi spremna da odeš, ovo može da čeka. Nije reč o meni ili onome što ja mislim. Reč je o tebi. Ako ne možeš da se suočiš s onim o čemu si pričala, jesi li razmišljala o nekom manjem koraku, znaš, da pređeš kod roditelja ili tako nešto?“ Klimam glavom. On mi steže ruku i dah mi zapinje. „Znam da izgleda kao neverstvo, ali znali smo da će doći do ovoga... na kraju.“ Ustaje i pušta mi ruku, a ja sam odjednom ucveljena. Utom se nežno osmehne i osetim potrebu da ga dodirnem. Želim da osetim kako njegova snaga prelazi u mene.

„Uvek sam tu ako ti zatrebam, važi?“

„Znam, Čarli.“ Zahvalno ga gledam i pitam se kako ću se snaći bez njega. Znam da je to pogrešno, ali jače je od mene. Naginjem se da ga poljubim.

8.30 ujutru

Štrecnem se kad vinske boce uz tresak padnu u kantu; zašto je čin točenja vina u čašu tako prijatan i melodičan a čin ratosiljanja uvek nagoveštava sramotu i nesklad? Iako sam bila dovoljno pametna da odolim njegovim čarima na sinoćnoj oproštajnoj zabavi, sve više sam ga želela dok sam gledala kako mu se svi ostali prepuštaju. Kao muškarac za koga znate da nije za vas – a to sam svakako doživela. Njegova slika mi se odjednom pojavljuje pred očima, isto kao što je izgledao te večeri na redakcijskoj proslavi Božića u *Soho hausu*. Onaj pohlepni, samozadovoljni kez koji poručuje „Bićeš moja“, usplamtele oči pod teškim kapcima, seksi nagoveštaj brade koja samo što nije izbila. Mislila sam da sam ga zaboravila pre mnogo godina – zašto sad? Stežem gornji deo crne kese i vinske boce bučno zauzimaju novi položaj. Ova selidba mi pravi zbrku u glavi. Biće mi drago kad bude gotovo. Brzo vezujem kesu i iznosim je na zadnja vrata.

Utom Sali prolazi, podignutog repa – nadmena beštija. Hari je uzbuđeno dočekuje, uvija mi se oko nogu i prede. Ona je prilično prljava. Nisu zadovoljni zbog selidbe, ali nose se s tim na drugačije načine. Sali je pustolovna tinejdžerka i pokazuje nezadovoljstvo time što ostaje napolju cele noći, dok je Harijeva sklonost da bude u kući i prilepi se za mene izraženija zbog pometnje. Ali oboje su zbunjeni promenom. Pokušala sam da im kažem da mi veruju i da idemo nekud gde će svima biti lepše, ali nisam sigurna da mi veruju. Shvatam da im je teško, ali ponavljam da kraj nečega može značiti početak nečeg novog. Samo se nadam da sam u pravu.

Poljubac ispunjen grižom savesti

Postoji li život bez kajanja? Nisam nikad verovala u to. Celog života težimo sreći i ispunjenosti na poslu, u ljubavi, u odnosima s prijateljima i porodicom, a ipak često trošimo energiju kukajući zbog loših momaka, pogrešnih poslovnih poteza, nesuglasica s prijateljima i propuštenih prilika. Ili je to slučaj samo sa mnom? Priznajem da mi je priroda takva da čašu uvek vidim kao polupraznu, ali znam da je kajanje prepreka sreći i pokušavam da ga se oslobodim jer sam shvatila da se sve svodi na izbor. Možete *izabrati* da kajanje pretvorite u lekciju koja će vam promeniti budućnost. Verujte mi da se zaista trudim da to uradim. Ali istina je da ne uspevam. Zato što trenutno mislim samo jedno: možda to zaslužujem. Možda je to moja kazna.